

Súd: Okresný súd Svidník
Spisová značka: 7C/133/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8613202602
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Keselicová
ECLI: ECLI:SK:OSSK:2015:8613202602.6

Uznesenie

Okresný súd Svidník, samosudkyňa JUDr. Jana Keselicová, v právnej veci navrhovateľa Orange Slovensko, a.s., so sídlom Prievozská 6/A, 821 09 Bratislava, IČO: 31 697 270, právne zastúpený Bobák, Bollová a spol., s.r.o., so sídlom Dr. VI. Clementisa 10, 821 02 Bratislava, IČO: 35 855 673, proti odporcovi O. S. R., nar. X.X.XXXX, bytom G. XXX, XXX XX B., občan SR, právne zastúpeného JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom, so sídlom v Stropkove, Nám. SNP 7, 091 01 Stropkov, o návrhu odporcu na obnovu konania vo veci 4C/212/2010, takto

rozhodol:

I. Povoľuje obnovu konania vedeného na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 4C/212/2010.

odôvodnenie:

Platobným rozkazom Okresného súdu Svidník zo dňa 16.12.2010, č. k. 4C/212/2010-35 bol odporca zaviazaný zaplatiť navrhovateľovi sumu 658,73 eura, spolu s 9% úrokom z omeškania ročne zo sumy 658,73 eura odo dňa 31.7.2009 do zaplataenia a na nahradenie trov konania vo výške 39,- eur. Uvedený platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť dňa 25.1.2011.

Odporca sa návrhom podaným na súde dňa 9.5.2013 domáhal, aby súd povolil obnovu konania vo veci 4C/212/2010.

Uznesením č. k. 7C/133/2013-52 zo dňa 27.02.2014 súd návrh na obnovu konania zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania vo výške 392,32 eura na účet právneho zástupcu Bobák, Bollová a spol., s.r.o., do troch dní od právoplatnosti uznesenia.

Proti uzneseniu Okresného súdu Svidník č. k. 7C/133/2013-52 zo dňa 27.02.2014, ktorým súd zamietol návrh na obnovu konania odporca podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Svoje odvolanie odôvodnil tým, že už vo vyjadrení zo dňa 14.01.2014 poukázal na skutočnosť, že právny poriadok Slovenskej republiky priznáva postavenie spotrebiteľa aj fyzickej osobe - podnikateľovi, ktorý pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej spoločnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Ako ďalej uviedol, definícia spotrebiteľa je v Občianskom zákonníku vymedzená negatívne (a contratio) a túto definíciu spotrebiteľa je potrebné chápať a vykladať v kontexte dodávateľa podľa § 52 ods. 3 OZ, ktorým je „osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Ustanovenie o ochrane spotrebiteľov je potrebné vykladať v súlade s ich cieľom, teda v záujme ochrany spotrebiteľov. Model spotrebiteľskej ochrany podľa slovenského právneho poriadku zahŕňa v zmysle § 54 ods. 4 OZ aj fyzickú osobu - podnikateľa, ktorý nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Podnikatelia sa považujú za spotrebiteľov v tom rozsahu, v akom uskutočňujú úkony mimo zapísaného predmetu podnikania (J. Husár: Obchodné záväzky a obchody...) Z uvedeného vyplýva, že nie všetky právne úkony, ktoré vykoná fyzická osoba - podnikateľ pri svojej podnikateľskej činnosti sú vylúčené z modelu spotrebiteľskej ochrany. Ako ďalej uviedol, slovenský model ochrany sa v tomto

ohľade pripodobňuje francúzskemu riešeniu, ktoré priznáva ochranu pred neprimeranými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách každému neprofesionálovi. Podnikateľ, ktorý v predmetnom zmluvnom vzťahu s dodávateľom vystupuje ako neprofesionál, má informačný a mocenský deficit, ktorý je daný nemožnosťou vyjednávať obsah a podmienky zmluvy. Takýto podnikateľ, ktorý pri uzatváraní a plnení zmluvy, ktorá sa „in concreto“ netýka predmetu jeho podnikateľskej, či obchodnej činnosti, ktorú má zapísanú v príslušnom registri, musí sa považovať za spotrebiteľa, pretože jeho právne postavenie vo vzťahu k dodávateľovi nie je o nič silnejšie, než by bolo právne postavenie tej istej fyzickej osoby v tom istom zmluvnom vzťahu, ak by konala ako nepodnikateľ. Ide predovšetkým o jednorazové činnosti podnikateľov, ktoré síce súvisia s podnikateľskou činnosťou, ale netýkajú sa predmetu podnikania tohto podnikateľa fyzickej osoby (napr. inštalácia bezpečnostných systémov alebo aj jednorazová kúpa mobilného telefónu a uzatvorenie zmluvy o pripojení). Odporca uviedol, že je veterinárnym lekárom a nepodniká v súvislosti s nákupom a predajom mobilných telefónov, nemá servis mobilných telefónov, ani neponúka služby telefónneho operátora, teda vo vzťahu k navrhovateľovi - dodávateľovi koná ako neprofesionál a má status spotrebiteľa. V konkrétnom právnom vzťahu nemal žiadnu možnosť osobitne vyjednať zmluvné podmienky pri zmluve o pripojení s mobilným operátorom a musel pristúpiť na diktát dodávateľa, ktorý mu predložil predformulovanú štandardnú zmluvu. Práve v takejto zmluve je inkorporovaná dohoda o zmluvnej pokute, ktorá je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, čo bolo už slovenskými súdmi právoplatne judikované. Status spotrebiteľa musí mať v konkrétnom prípade aj fyzická osoba - podnikateľ, ktorý si zakúpi predmet alebo objedná službu pre potreby podnikania, ak sám nepôsobí v konkrétnej oblasti predaja alebo poskytovania služieb vo vzťahu k dodávateľovi sa ocitá v slabšom postavení. V tomto prípade je v súlade so Smernicou rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ale aj v súlade s vnútroštátnou právnou úpravou, ktorou bola táto smernica do nášho právneho poriadku transponovaná, vzťahovať model spotrebiteľskej ochrany aj na podnikateľov, pretože smernica pri jej transpozícii do vnútroštátneho práva predstavuje minimálnu harmonizáciu. Slovenský právny poriadok transponoval smernicu vo vzťahu k podnikateľom rozširujúco a takýmto spôsobom je potrebné model spotrebiteľskej ochrany chápať a pri implementácii smernice do aplikačnej praxe súdov aj vykladať. V tomto smere poukázal na uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 08.10.2013 č.k. 4Cob/95/2013-93, v zmysle ktorého „Každá fyzická osoba môže vstupovať do spotrebiteľských vzťahov bez ohľadu na to, či je podnikateľom alebo nie. Podstatné je to, či podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka takúto osobu možno považovať za spotrebiteľa a v tomto prípade, ak pri uzatváraní a plnení zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti...“ Ďalej poukázal na dôvody uznesenia Krajského súdu v Prešove zo dňa 16.05.2012 č.k. 1Cob/21/2012-128, kde súd v odôvodnení napadnutého rozsudku poukazuje na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-464/01 Gruber. Predmetné rozhodnutie Súdneho dvora EÚ (ďalej len „ESD“) sa týkalo predovšetkým výkladu jednotlivých ustanovení Bruselského dohovoru z 27. Septembra 1968 o súdnej právomoci a výkone rozhodnutí v občianskych a obchodných veciach. Predmetné rozhodnutie sa v odôvodnení, jednotlivé ustanovenia Bruselského dohovoru je potrebné vykladať autonómne, a s poukazom predovšetkým na systematiku a ciele tohto dohovoru, aby bolo zabezpečené ich jednotné uplatňovanie vo všetkých zmluvných štátoch. V tomto smere ESD uvádza, že pojem „spotrebiteľ“ v zmysle článku 13 prvého odseku a článku 14 prvého odseku Bruselského dohovoru sa má vykladať reštriktívne, nakoľko prípady uvedené v článku 13 a 14 Bruselského dohovoru predstavujú výnimku zo všeobecného pravidla (článok 2 prvý odsek Bruselského dohovoru), že osoby s bydliskom na území zmluvného štátu sa bez ohľadu na ich štátne občianstvo žalujú na súdoch tohto štátu. Pokiaľ však ide o ustanovenie § 52 ods. 4 OZ nemožno pripustiť výklad reštriktívny, vzhľadom na skutočnosť, že toto ustanovenie predstavuje rozšírenie spotrebiteľskej ochrany oproti Smernici Rady 93/13/EHS aj na podnikateľov. Podľa čl. 8 Smernice 93/13/EHS „Členské štáty môžu prijať alebo si ponechať najprísnejšie opatrenia kompatibilné so zmluvou v oblasti obsiahnutej touto smernicou s cieľom zabezpečenia maximálneho stupňa ochrany spotrebiteľa.“ Zákonodarca teda pri implementácii citovanej smernice konal v súlade s citovaným čl. 8 Smernice extenzívne, a tak treba aj ustanovenie § 52 ods. 4 OZ vykladať. V tejto súvislosti je nevyhnutné poukázať na rozdiel medzi doslovným znením ustanovenia článku 13 Bruselského dohovoru a ustanovenia § 52 ods. 4 OZ. Porovnaním doslovného znenia jednotlivých ustanovení je zřejmé, že pri určení, či v predmetnej veci má osoby „status spotrebiteľa“ podľa Bruselského dohovoru je potrebné skúmať účel, ktorý konajúca osoby sleduje, zatiaľ čo pri určení „statusu spotrebiteľa“ podľa nášho Občianskeho zákonníka je potrebné skúmať to, či konajúca osoba podniká alebo nepodniká v oblasti, ktorej sa týka predmet uzatváratej zmluvy. Model spotrebiteľskej ochrany sa totiž pri splnení zákonom predpokladaných podmienok vzťahuje len na podnikateľov - fyzické osoby a nie aj podnikateľov - právnické osoby (až na výnimky - § 2 písm. a) zákona o ochrane spotrebiteľa č. 250/2007 Z.z.). Z uvedeného teda vyplýva, že ak by zmluvu o

pripojení uzavrel žalobca s podnikateľom - právnickou osobou, nešlo by o spotrebiteľskú zmluvu, a to bez ohľadu na predmet jej podnikateľskej alebo inej obchodnej činnosti. Zámerom zákonodarcu a zmyslom ustanovenia § 52 ods. 4 OZ je ochrániť aj spotrebiteľa podnikateľa, ktorého právne postavenie vo vzťahu k dodávateľovi nie je o nič silnejšie, než by bolo právne postavenie tej istej fyzickej osoby v tom istom zmluvnom vzťahu, ak by konala ako nepodnikateľ. V prejednávanej právnej veci je preto dôvodné trvať na spotrebiteľskej ochrane pred neprijateľnou zmluvnou podmienkou (zmluvná pokuta). Vzhľadom na uvedené má za to, že v predmetnom konaní má postavenie spotrebiteľa a na predmetnú právnu vec sa vzťahujú normy spotrebiteľského práva. Má taktiež za to, že v zmysle právnej argumentácie v návrhu na povolenie obnovy konania zo dňa 09.05.2013 existujú dôvody pre povolenie obnovy konania.

Navrhovateľ vo svojom vyjadrení k odvolaniu zo dňa 17.06.2014 uviedol, že s právnym názorom odporcu nesúhlasí a má za to, že odporcu nie je možné považovať za spotrebiteľa a na danú vec nie je možné aplikovať predpisy spotrebiteľského práva. Ako ďalej uviedol, odporca uzatváral s navrhovateľom zmluvu ako podnikateľ. Postavenie podnikateľov, obchodné záväzkové vzťahy, ako aj niektoré iné vzťahy súvisiace s podnikaním upravuje Obchodný zákonník (§ 1 ods. 1 Obchodného zákonníka). Odporca je podnikateľom v súlade s ustanovením § 2 ods. 2 písm. c) Obchodného zákonníka. Odporca vykonáva podnikateľskú činnosť (§ 2 ods. 1 Obchodného zákonníka). Je bez právneho významu, akú konkrétnu podnikateľskú činnosť odporca vykonáva a aký predmet podnikania má zapísaný v príslušnom registri. Navrhovateľ má za to, že na danú vec nie je možné aplikovať ust. § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Na podporu svojho tvrdenia poukazuje na právny názor uvedený v rozsudku KS Prešov zo dňa 20.05.2014, č.k 1Cob 19/2013-248, v zmysle ktorého „Záver či fyzická osoby, ktorá zmluvu uzatvorila, je v postavení spotrebiteľa, alebo v postavení osoby konajúcej v rámci svojej podnikateľskej činnosti, nemožno zužovať len na zistenie predmetu podnikateľskej činnosti takejto osoby zapísanej v obchodnom, či inom registri. Predmet podnikateľskej činnosti predstavuje vymedzenie činnosti, ktorú podnikateľ vykonáva pod svojim obchodným menom za účelom dosiahnutia zisku (§ 2 ods. 1 Obchodného zákonníka). Za konanie v rámci podnikateľskej činnosti potom je treba považovať akékoľvek konanie fyzickej osoby - podnikateľa, ktorý je formálne evidovaný ako podnikateľ podľa § 2 ods. 2 Obchodného zákonníka, ktorého účelom je naplňovanie jeho podnikateľských oprávnení a zámerov. V rozsudku súd poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Nemecka zo dňa 22.12.2004 VIIIZR91/04, podľa ktorého ak uviedol spotrebiteľa podnikateľa do omylu, že jedná s podnikateľom, nebude ochrana ako spotrebiteľovi poskytovaná, pretože musí byť chránená dobrá viera podnikateľa, ktorý mal za to, že vstupuje do právneho vzťahu s podnikateľom a nie so spotrebiteľom. Podobne možno konštatovať, že spotrebiteľom nie je osoba, ktorá robí kroky smerujúce k začatiu podnikania, hoci oficiálne atribúty podnikateľa ešte nenesie. V danom prípade navrhovateľ mal za to, že zmluvu uzatvára s odporcom ako podnikateľom. Navrhovateľ nebol povinný skúmať, či odporca bude skutočne využívať telekomunikačné služby za účelom dosiahnutia zisku pri podnikaní. Navrhovateľ bol pri uzatváraní zmluvy s odporcom oprávnený predpokladať, že plnenie zo zmluvy bude slúžiť podnikaniu odporcu. Navrhovateľ má za to, že odporca nie je spotrebiteľom, preto v danej veci nie je možné prihliadať na neprijateľné podmienky v spotrebiteľskej zmluve podľa ustanovení Občianskeho zákonníka. Zmluvný vzťah medzi účastníkmi je potrebné považovať za obchodnoprávny vzťah a na tento vzťah aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, nie normy na ochranu spotrebiteľa.

Odvolací súd uznesením zo dňa 09.07.2015 sp. zn. 21Co/130/2014 napadnuté uznesenie Okresného súdu Svidník zmenil tak, že povolil odklad vykonateľnosti platobného rozkazu zo dňa 16.12.2010 č.k. 4C/212/2010-35 a v prevyšujúcej časti o zamietnutí návrhu na obnovu konania a vo výroku o trovách konania napadnuté uznesenie zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Odvolací súd vo svojom odôvodnení uviedol, že súd prvého stupňa bez akýchkoľvek pochybností uzavrel, že žalovaný nemá postavenie spotrebiteľa. Nevyrovnal sa vôbec s tvrdeniami žalovaného, že je fyzická osoba - podnikateľ a nepodniká v súvislosti s nákupom a predajom mobilných telefónov, nemá servis mobilných telefónov, ani neponúka služby mobilného operátora. Nevyrovnal sa náležite s judikatúrou súdov, na ktorú žalovaný poukazoval. Rovnako tak s judikatúrou súdov zaoberajúcou sa postavením osoby podnikateľa - osoby, ktorá v zmluvách, na ktoré sa vzťahuje ust. § 52 Občianskeho zákonníka a smernica, že koná pre účely, ktoré nespádajú do rámca jej obchodnej alebo výrobnnej činnosti alebo povolania. Odvolací súd poukázal napr. na Rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 20.10.2011 č.k. 5 Obo 7/2011, proti ktorému dovolanie bolo uznesením NS SR 1Obo V/9/2012 zo dňa 21.12.2012 zamietnuté. Ako ďalej odvolací súd uviedol, súdu prvého stupňa unikla dôležitá skutočnosť dotýkajúca sa prejednávanej veci, a to prebiehajúce konanie na Súdnom dvore vec C-110/14 Horatiu Ovidiu Costea proti SC Volksbank Romania SA. V prejednávanej veci je

Súdny dvor požiadaný o výklad pojmu spotrebiteľa v rámci smernice 93/13. Táto otázka, položená Judecatoria Oradea (Rumunsko), poskytuje Súdnemu dvoru možnosť vysloviť sa k pojmu spotrebiteľa v zmysle čl. 2 písm. b) smernice Rady 93/13/EHS (2) z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách podľa neho je „spotrebiteľom“ fyzická osoba, ktorá v zmluvách, na ktoré sa vzťahuje táto smernica, koná pre účely, ktoré nespádajú do rámca jej obchodnej alebo výrobnjej činnosti alebo povolania. Ako ďalej uviedol, pojem spotrebiteľ je primárne definovaný v ust. § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka a samotná zákonná definícia spotrebiteľa nevylučuje zo skupiny osôb podnikateľské subjekty. Stanovuje len podmienku, že osoba nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Definícia spotrebiteľských zmlúv slúži k pochopeniu výkladu pojmu spotrebiteľ, kedy účelom ochrany spotrebiteľa je v zásade ochrana osôb, ktoré sa zúčastňujú na chode trhového hospodárstva, avšak tento chod hospodárstva nekreujú svojou priamou podnikateľskou činnosťou. Vzhľadom na uvedené, súd prvého stupňa sa musí náležitým spôsobom vyrovnáť so všetkými skutočnosťami tvrdenými účastníkmi konania tak, aby mohol byť prijatý záver, že zmluva uzavretá medzi účastníkmi konania bola uzavretá výlučne za podnikateľským účelom. Posúdiť, či podnikateľský účel neprevažuje v celkovom kontexte zmluvy, prípadne zväžiť, že vyčká do rozhodnutia Súdného dvora vo veci C-110/14.

Na nariadenom pojednávaní odporca uviedol, že v plnom rozsahu zotráva na všetkých svojich písomných ako aj ústnych podaniach a vyjadreniach k veci. Pokiaľ ide o dôvody návrhu na obnovu konania, odporca tak, ako aj vo svojom písomnom návrhu poukázal na dôvody podľa § 228 ods. 1 písm. a), e) O.s.p.. Pokiaľ ide o dodržanie subjektívnej trojmesačnej lehoty ako aj objektívnej lehoty, poukázal na skutočnosť, že o dôvode obnovy konania sa dozvedel od svojho advokáta. Je i naďalej presvedčený, že v zmysle § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka má v prejednávanej veci postavenie spotrebiteľa, pretože pri uzatváraní predmetnej spotrebiteľskej zmluvy, ako aj jej dodatku nevystupoval v rámci predmetu svojho podnikania, pretože v oblasti telekomunikačných služieb predaja mobilných telefónov nepodniká. Jeho povolaním je výkon veterinárneho lekárstva, preto nemal žiadnu možnosť pri podpise predmetných zmlúv ovplyvniť ich obsah. Boli to štandardné predformulované spotrebiteľské zmluvy a mal možnosť ich jedine podpísať alebo ich odmietnuť.

Navrhovateľ na nariadenom pojednávaní uviedol, že naďalej zastáva názor, že odporca nemá postavenie spotrebiteľa a to aj na základe tej skutočnosti, že odporca si faktúry vystavené navrhovateľom uplatnil ako daňové výdavky v celom rozsahu. Ako uviedol, je potrebné posúdiť, či sú splnené všetky podmienky pre obnovu konania, ktoré sú uvedené v O.s.p., ako aj dodržanie subjektívnej trojmesačnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania. Navrhovateľ na pojednávaní uviedol, že je toho názoru, že návrh na obnovu konania nie je možné uplatniť z dôvodu pochybenia, nesprávneho právneho názoru súdu, ale len z dôvodov nedostatočných skutkových zistení. Rovnako namietol nedodržanie subjektívnej trojmesačnej lehoty na podanie návrhu, pretože odporca v konaní nepreukázal, že sa v tejto lehote dozvedel o predmetných uzneseniach, o ktorých sa mohol dozvedieť zo zverejnenia vo vestníku Európskej únie.

Na nariadenom pojednávaní súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi, vyjadreniami účastníkov a výsluchom odporcu, ktorý nevedel presne uviesť, ale myslí si, že zmluvu s navrhovateľom uzatvoril na rodné číslo, pričom prvotný jeho kontakt s navrhovateľom bo taký, že nič nedokladoval, a viac si nepamätá, či navrhovateľ má nejaké jeho doklady ku dňu uzavretia zmluvy. Faktúry si uplatňoval v daňových výdavkoch, ako výdavky, ktoré sa dajú takto uplatniť. Ako ďalej uviedol, je veterinár, a ťažko povedať v akom rozsahu používal mobilný telefón pre svoju prácu.

Podľa § 52 ods. 4 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) „spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 53 ods. 1 OZ v znení účinnom k 27.11.2004 (t.j. ku dňu uzavretia dodatku k zmluve o pripojení medzi navrhovateľom a odporcom) spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“).

Ustanovenie § 53 ods. 3 OZ (od 01.01.2008 je to ust. § 53 ods. 4 OZ) stanovuje demonštratívne (vyjadrením slovom „najmä“) ustanovenia spotrebiteľských zmlúv, ktoré je potrebné považovať za neprijateľné.

Podľa § 53 ods. 4 OZ v znení účinnom k 27.11.2004 (t.j. ku dňu uzavretia dodatku k zmluve o pripojení medzi žalobcom a žalovaným) neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa § 228 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) právoplatný rozsudok môže účastník napadnúť návrhom na obnovu konania, ak

- a) sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu prívodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci,
- b) možno vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, ak môžu prívodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci,
- c) bolo rozhodnuté v jeho neprospech v dôsledku trestného činu sudcu,
- d) Európsky súd pre ľudské práva rozhodol alebo dospel vo svojom rozsudku k záveru, že rozhodnutím súdu alebo konaním, ktoré mu predchádzalo, boli porušené základné ľudské práva alebo slobody účastníka konania a závažné dôsledky tohto porušenia neboli odstránené priznaným primeraným finančným zadosťučinením,
- e) je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskych spoločenstiev alebo iného orgánu Európskych spoločenstiev,
- f) možnosť jeho preskúmania vyplýva z osobitného predpisu v súvislosti s uznaním alebo výkonom rozhodnutia slovenského súdu v inom členskom štáte Európskej únie.

Podľa § 228 ods. 2 O.s.p. návrhom na obnovu konania môže účastník napadnúť i právoplatné uznesenie, ktorým bol schválený zmier, ak možno dôvody obnovy podľa odseku 1 vzťahovať i na predpoklady, za ktorých sa zmier schvaľoval; to platí obdobne aj pre právoplatný platobný rozkaz, rozkaz na plnenie, zmenkový platobný rozkaz a šekový platobný rozkaz.

Podľa § 230 ods. 1 O.s.p. návrh na obnovu konania treba podať v lehote troch mesiacov od toho času, keď ten, kto obnovu navrhuje, sa dozvedel o dôvode obnovy, alebo od toho času, keď ho mohol uplatniť.

Podľa § 230 ods. 2 O.s.p. po troch rokoch od právoplatnosti rozsudku možno návrh podať len z dôvodu uvedeného

- a) § 228 ods. 1 písm. a) v prípade, že ide o trestný rozsudok, na podklade ktorého sa v občianskom súdnom konaní priznalo právo a ktorý bol neskôr podľa trestnoprávných predpisov zrušený,
- b) § 228 ods. 1 písm. a) alebo b), ak nové dôkazy súvisia s novými vedeckými metódami, ktoré v pôvodnom konaní nebolo možné použiť,
- c) § 228 ods. 1 písm. c),
- d) § 228 ods. 1 písm. d),
- e) § 228 ods. 1 písm. e).

Podľa § 235 ods. 1 a 3 O.s.p. len čo nadobudne rozhodnutie o povolení obnovy právoplatnosť, súd bez ďalšieho návrhu vec znova prejedná. Pritom prihliadne na všetko, čo vyšlo najavo ako pri pôvodnom konaní, tak aj pri prejednávaní obnovy. V novom rozhodnutí o veci rozhodne súd o náhrade trov pôvodného konania i konania o obnove.

Podľa § 172 ods. 1 O.s.p. súd môže aj bez výslovnej žiadosti navrhovateľa a bez vypočítania odporcu vydať platobný rozkaz, ak sa v návrhu uplatňuje právo na zaplatenie peňažnej sumy vyplývajúce zo skutočností uvedených navrhovateľom. V platobnom rozkaze uloží odporcovi, aby do 15 dní od doručenia platobného rozkazu zaplatil navrhovateľovi uplatnenú pohľadávku a trovy konania alebo aby v tej istej lehote podal odpor na súde, ktorý platobný rozkaz vydal. Odpor proti platobnému rozkazu sa musí odôvodniť. Ustanovenie § 43 sa nepoužije.

Podľa § 172 ods. 9 O.s.p. ak sa uplatňuje právo na zaplatenie peňažnej sumy zo spotrebiteľskej zmluvy a odporcom je spotrebiteľ, súd nevydá platobný rozkaz, ak zmluva obsahuje neprijateľné podmienky.

Podľa § 174 ods. 1 O.s.p. platobný rozkaz, proti ktorému nebol podaný odpor s odôvodnením, má účinky právoplatného rozsudku.

Podľa článku 6 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.

Podľa článku 7 ods. 1 tejto smernice členské štáty zabezpečia, aby v záujme spotrebiteľov a subjektov hospodárskej súťaže existovali primerané a účinné prostriedky, ktoré by zabránili súvislému uplatňovaniu nekalých podmienok v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov.

Žalovaný podal návrh na obnovu konania z dôvodov podľa § 228 ods. 1 písm. a) O.s.p. a podľa § 228 ods. 1 písm. e) O.s.p..

Vo vzťahu k dôvodom na povolenie obnovy konania podľa § 228 ods. 1 písm. a), e) O.s.p. je potrebné uviesť, že návrh na obnovu konania je potrebné podať do troch rokov od právoplatnosti rozsudku (objektívna lehota) a podľa ust. § 230 ods. 1 O.s.p. v lehote troch mesiacov od toho času, keď ten, kto obnovu navrhuje, sa dozvedel o dôvode obnovy konania, alebo od toho času, keď ho mohol uplatniť (subjektívna lehota). V prejednávanej veci je návrhom na povolenie obnovy konania napadnutý platobný rozkaz Okresného súdu Svidník č.k. 4C/212/2010-35 zo dňa 16.12.2010, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 25.01.2011. Odporca podal návrh na povolenie obnovy konania na súde dňa 09.05.2013, teda pred uplynutím trojročnej objektívnej lehoty na jeho podanie. Odporca v návrhu a aj na nariadenom pojednávaní uviedol, že o dôvodoch obnovy konania (okrem iného aj o rozhodnutiach Súdneho dvora EÚ) sa dozvedel v okamihu, keď sa skontaktoval s JUDr. Ambrózom Motykom, ktorý ho zastupuje v tomto konaní. (plnomocenstvo udelené JUDr. Ambrózovi Motykovi na zastupovanie zo dňa 30.04.2013). Vzhľadom na uvedené súd považuje podmienku dodržania objektívnej a subjektívnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania za splnenú.

Z obsahu pripojeného spisu Okresného súdu Svidník sp. zn. 4C/212/2010 súd zistil, že žalobca si ako mobilný operátor poskytujúci telekomunikačné služby návrhom na vydanie platobného rozkazu podaným dňa 25.11.2010 uplatnil voči žalovanému ako klientovi nárok na zaplatenie dlžnej sumy 658,73 eura s príslušenstvom na základe Zmluvy o pripojení č. A1595052 zo dňa 27.11.2004 a Dodatku k tejto zmluve. Dlžná suma pozostávala z nároku na zaplatenie neuhradených služieb vo výške 160,82 eura a nároku na doplatenie zmluvnej pokuty vo výške 497,91 eura. Okresný súd Svidník návrhu v celom rozsahu vyhovel a vydal platobný rozkaz č.k. 4C/212/2010-35 zo dňa 16.12.2010, ktorým uložil žalovanému dlžnú sumu a jej príslušenstvo zaplatiť. Žalovaný bol v platobnom rozkaze okrem iného poučený aj o tom, že za podanie odporu proti platobnému rozkazu sa platí poplatok podľa rovnakej sadzby, t.j. 6 % z ceny predmetu konania alebo z hodnoty predmetu sporu, najmenej 16,50 eura, najviac 16.596,50 eura. Žalovaný proti platobnému rozkazu odpor nepodal a ten nadobudol právoplatnosť dňa 25.01.2011.

V uvedenej právnej veci, bolo medzi účastníkmi sporné, či predmetná zmluva o pripojení je zmluvou spotrebiteľskou v zmysle § 52 a nasl. OZ, ktorú uzatvoril žalobca v pozícii dodávateľa a žalovaný v pozícii spotrebiteľa, resp. ako fyzická osoba - podnikateľ.

Pojem „spotrebiteľ“ nájdeme v úprave tzv. spotrebiteľských zmlúv v Občianskom zákonníku (podľa postupnosti prameňov obchodného práva v zmysle § 2 ods. 2 Obch. zákonníka). Ustanovenie § 52 ods. 4 Obč. zákonníka označuje spotrebiteľa ako osobu, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Fyzická osoba - spotrebiteľ môže byť aj podnikateľom (podľa ust. § 2 ods. 2 Obch. zákonníka podnikateľom podľa Obch. zákonníka je osoba zapísaná v obchodnom registri, osoba podnikajúca na základe živnostenského oprávnenia, osoba podnikajúca na základe iného než živnostenského oprávnenia podľa osobitných predpisov, fyzická osoba, ktorá vykonáva poľnohospodársku výrobu a je zapísaná do evidencie podľa osobitného predpisu), ale pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy ide o takú zmluvu, ktorá sa netýka jeho podnikateľskej činnosti, teda o takú zmluvu, ktorá je zameraná na uspokojovanie jeho osobných potrieb, potrieb členov jeho rodiny a domácnosti. (z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obo/7/2011 zo dňa 20.10.2011).

Súd vychádzajúc z vyššie citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a zákona o ochrane spotrebiteľa ako aj vyššie uvedeného rozsudku Najvyššieho súdu SR konštatoval, že odporca ako fyzická osoba - podnikateľ má v predmetnom spore status spotrebiteľa, a preto je potrebné v súlade so Smernicou rady 93/12/EHS zo dňa 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ale aj v súlade s vnútroštátnou právnou úpravou, ktorou bola táto smernica do nášho právneho poriadku transponovaná, vzťahovať na odporcu model spotrebiteľskej ochrany. Navyše podľa vyjadrenia odporcu nie je možné určiť do akej miery predmetný mobilný telefón, ako aj služby o pripojení používal pre svoje súkromné účely a naopak do akej miery na výkon svojho povolania. Odporca je veterinárny lekár, teda vykonáva slobodné povolanie a nepodniká v oblasti predaja mobilných telefónov a ani neposkytuje služby mobilného operátora, preto má v predmetnom konaní postavenie spotrebiteľa.

Obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť právoplatné rozhodnutia. Obnova konania je prípustná len z dôvodov taxatívne uvedených v zákone. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má povahu výnimky zo zásadnej nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia. Ako z vyššie citovaného ustanovenia § 228 ods. 1 písm. a) O.s.p. vyplýva, skutočnosti alebo dôkazy ako prostriedky preukázania určitých skutočností za splnenia ostatných podmienok pre povolenie obnovy, budú spôsobilým dôvodom obnovy konania len vtedy, ak ide o skutočnosti právne významné pre posúdenie veci a vzhľadom na ich existenciu sa prinajmenšom javí pravdepodobným, že môžu pre navrhovateľa obnovy konania privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Ďalej je nutné uviesť, že skutočnosti, ktorými navrhovateľ obnovy konania odôvodňuje dôvodnosť návrhu na obnovu konania, museli existovať najneskôr v čase vydania rozhodnutia v základnom konaní, ktorého obnovy sa domáha. Nové dôkazy sú spôsobilým dôvodom obnovy konania vtedy, ak je nimi možné preukázať právne spôsobilú skutočnosť, ktorá môže privodiť pre účastníka, ktorý návrh na obnovu konania podáva, priaznivejšie rozhodnutie vo veci a ktoré napriek tomu, že v čase pôvodného konania objektívne existovali, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, napr. preto, že o nich nevedel.

V zmysle vyššie uvedeného bolo povinnosťou súdu z úradnej moci podrobiť v konaní o vydanie platobného rozkazu žalobcom uplatnený nárok súdnej kontrole neprijateľnosti zmluvných podmienok, na základe ktorých je nárok uplatnený. Tým, že tak súd neurobil a vo veci rozhodol platobným rozkazom, ktorým priznal žalobcovi nárok na plnenie z neprijateľnej zmluvnej podmienky, je platobný rozkaz v rozpore s rozsudkom Súdneho dvora vo veci Cofidis C-473/00, Mostaza Claro C-168/05, Banco Español de Crédito C-618/10 a ďalšími. V tejto súvislosti je ešte nutné s poukazom na rozsudok Banco Español uviesť, že v predmetom platobnom rozkaze bol žalovaný (spotrebiteľ) poučený o tom, že za podanie odporu proti platobnému rozkazu sa platí poplatok, čo taktiež mohlo odradiť spotrebiteľa od obrany proti uplatnenému nároku a podvoleniu sa účinkom neprijateľnej zmluvnej podmienky. O to viac bolo potrebné náležite preskúmať uplatnený nárok z úradnej povinnosti už v štádiu rozhodovania o návrhu na vydanie platobného rozkazu. Je nepochybné, že vyššie uvedené rozsudky Súdneho dvora môžu žalovanému (ktorý návrh na povolenie obnovy konania podal) privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci a návrh bol podaný v zákonnej lehote. Preto súd návrhu žalovaného na povolenie obnovy konania podľa § 228 ods. 1 písm. e) O.s.p. vyhovel a povolil obnovu konania vedeného na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 4C/212/2010.

Súd dospel k záveru, že aj povolenie obnovy konania vo veci, v ktorej bolo žalovanému ako spotrebiteľovi právoplatným rozhodnutím uložená povinnosť zaplatiť dodávateľovi peňažné plnenie vyplývajúce z neprijateľnej zmluvnej podmienky, je aj naplnením záväzku členského štátu v zmysle citovaného článku 6 Smernice Rady 93/13/EHS zabezpečiť, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa vnútroštátneho práva neboli záväzné pre spotrebiteľa.

S poukazom na citované zákonné ustanovenia a vychádzajúc zo skutkového stavu veci dospel súd k záveru, že návrh odporcu na obnovu konania má oporu v citovaných zákonných ustanoveniach, a preto obnovu konania povolil.

O trovách konania súd rozhodne v zmysle § 235 ods. 3 O.s.p. v novom rozhodnutí.